

Jsme svoláni jako apoštolové poslední hodiny, kterým má hořet srdce ještě snad „více“ než prvním apoštolům, neboť Láska stále roste. Kromě centrálního úkolu – oběti za kněze – máme připravovat svá srdce (Betlém-lůno, ve kterém se rodí Pán) pro jeho druhý příchod. Ježíš poprvé při vtělení vstoupil „do svého“: do Mariina lidství (lůna)! A než přišel, tiše (aniž by měl svět tušení) vyzdobil předem Marii všemi dary, aby ten vzácný úkol splnila. Nyní (v každé době) se ptá Král (jakožto střed lidského srdce) podruhé Marie-Církve: *Mohu již přijít definitivně? Toužím přijít, ale najdu lidská srdce připravená, která mne očekávají?* A Pán pro to znovu předem (lidem-celému světu) dává všechny pomůcky – Služebníkům mystické dary – aby nás připravil na splnění toho, co čekává: my k tomu potřebujeme to jediné podstatné: zralé, pevné, mužné, zbožštěné (proměněné) srdce, které Pána pozná ve všem, co se děje, a ihned na něj reaguje. Naše rozlišující srdce se učí nerozhodovat se podle „vnějšku“, ale vidět podstatu: Boha a to, po čem On touží. A k tomu nám Pán *zduchovňuje smysly*, aby na rozdíl od těch fyzických viděly podstatu-Trojici, přičemž *mystická modlitba srdce* (když se k ní člověk dopracuje) je přirozeným prostředím pro růst láskyplného vztahu.

Pro nás (putující slzavým údolím) je normální, že vidíme nejprve **tělo** (věci viditelné na nás dopadají nejsilněji jako první), pak teprve nám zavoní (u druhého) **duše** a teprve až nakonec se otvírá to nejskrytější: **srdce** (trůn Boha – tam vpouštíme jen přátele). Paprsek blahoslavenství, který nám vychází ze srdce, nezahledneme fyzickým okem, ale zrakem srdce. Otcové říkají, že Adam s Evou byli v ráji poskládáni „naopak“: zářili duchem-srdcem (barvou svého blahoslavenství – Adam růžovým milosrdenstvím, Eva bílou svobodou táborského světla), podstatou, která chránila a obalovala jejich duši. A nejskrytější (obalené v té záři světla) bylo teprve jejich tělo – jako dnes z člověka vychází to, jaký je v srdci, i když srdce není vidět, z nich „vycházelo tělo“, i když nebylo hned nejviditelnější! S takto poskládaným lidstvím (srdce-duše-tělo) slyšeli a viděli Boha ve všem (nejintenzivněji), tak jak ho máme slyšet a vidět my: **duchovními smysly srdce**. A tak i naše fyzické smysly Bůh zduchovňuje (zjemňuje, zvnitřňuje, zintenzivňuje), aby sílilo a rostlo srdce, až jakoby do obvodu těla a chránilo nás znovu jako světlo Ducha Adama a Evu v ráji. Hoříme-li Duchem, jsme „nedotknutelní“ – zlo nás nemůže zničit.

Srůstem s Ježíšem se pomalu vracíme do své přirozenosti, do logiky nebe (vnímání Boha celým srdcem): nejde o nic privilegovaného pro „vyvolené“, naopak. Avšak tento stav dokonalosti (dostupný každému) si sami nevynutíme, neboť proměnu (zduchovnění) koná Bůh v nás (kdy a jak chce), ovšem od nás žádá přispění trojího druhu (aby nás mohl propálit): vedle stále živené touhy je to **1. trpělivost** v růstu životních zkušeností (důvěra, že co s námi Bůh dělá, dobře dělá); **2. lnutí** k Bohu

(hledat to, co nás s ním nejvíce spojuje vynalézavou láskou, v odkázanosti na něj); **3. poddajnost** jeho Srdci žít větou: *Dělej si se mnou, co chceš!* To všechno jsou nutné nehlučné dispozice opačné vůči vřavě „světa“, přitahující Boha k proměně našeho srdce! Touto trojí vnitřní námahou (askezí) spolu s jeho konáním (naší proměny) rosteme stále více do znalosti Pánova Srdce i toho svého, ve kterém Bůh bydlí: a to je pro misi druhého příchodu to nejpodstatnější! Neboť když vnímáme, jak k nám Bůh mluví (naše modlitba srdce), plníme přímou cestou úkol, pro který jsme byli originálně stvořeni. Nejpodstatnější je znát své a Boží Srdce – vše ostatní bude přidáno!

Bůh si proráží cestu ze srdce navenek (aby mohl mluvit) – zatímco my se prokutáváme v hledání jeho tváře zvnějšku dovnitř. Ztišujeme se, aby z hlubin zazněl jeho hlas. Vstupní brány, kterými všechno do sebe vpouštíme a kterými z nás všechno vychází, budou vždy stejné: **tělesné smysly** – zrak, sluch, čich, chuť a hmat: jsou hmatatelné. Vyhodnocují celé stvoření – věci viditelné. Pod kůru stvoření se ale dostáváme smysly duchovními – **smysly srdce**, které mají teprve vyrůst: srdce má rovněž zrak, sluch, čich, chuť a hmat. Tyto smysly srdce jsou v plenkách, čekají na růst (aktivuje je modlitba srdce) a jsou skryté, jako je skryté srdce v nás. Když nejsou kultivovány, smysly fyzické je utlačují. Když ale duchovní vyrostou a zesílí, podmaní si (promění) vše ostatní v člověku tak, že jim i fyzické smysly začnou sloužit a propouštět Boha, který je z člověka vidět, slyšet, který voní, je uchopitelný a má chuť. Jsme jako Adam a Eva v ráji: Bůh se prochází v našem srdci (životě) jako v Edenu a může z nás vycházet (skrze smysly) ven a vracet se (inkarnovat) znovu v těle na zem a konat veliké věci! (Našima rukama, nohama, hlavou: proměněnými smysly). Ježíš se po svém Nanebevstoupení mezi námi – v současném světě – prochází opět v těle, a tím tělem je: **1.** obydlí lidského srdce (lůno); **2.** eucharistie; **3.** církve, která má rovněž své lůno (Mariino).

Ježíš je tichý a pokorný a komůrky našeho srdce se dotýká jemně: to se učíme rozeznávat, oproti známým silným hlasům světa. Usilujeme o ticho (základ všech blahoslavenství), abychom zaslechli toho, který je Tichý a s ním začali hovořit (modlitba srdce). Je tu *naš zápas* (trpělivost, lnutí, poddajnost) a *jeho proměna* v prostředí rostoucí modlitby srdce: ta začíná nenápadně: od ustálených zvyků se vnitřně stále více obracíme na Pána, střelně, vše s ním prožíváme, vše mu „vyprávíme“, vzlykáme třeba formou Ježíšovy modlitby (opakováním jedné věty, jednoho slova, jeho jména v neřešitelné situaci)... Tato modlitba srdce (rozhovor) začne nenápadně vřavu smyslů proměňovat: **fyzické smysly** se začnou „uzavírat“ (ztišovat), aby nepropouštěly cokoli do srdce a nedusily, nezahlušovaly tam čekajícího jemného Pána. A jak se **zduchovňují**, přesídlí z povrchu těla do nitra srdce (zvnitřní se – přepólují pozornost). Začneme vnímat silněji tlukot (komunikaci) Pánova Srdce ve svém srdci než okolní lomoz. Tento přerod nazýváme nocí smyslů. (*pokračování v říjnovém rozjímání*)

S. Luisa Karczubová

Kéž naše srdce hoří láskou, která na nás stále vytéká z probodeného Srdce našeho Pána! Nebojme se dívat do otevřeného Srdce Pána, který přichází! Je náš, je stále s námi a dává nám svou pomoc v každý čas. Zkusme se zadívat do očí jeho Srdce, abychom v každém okamžiku poznali ctnost Boha, kterou nám právě dává a nabízí, aby nás posílil a pozvedl na naší životní cestě. Snažme se najít to, čím právě v přítomném okamžiku žije a bije Boží Srdce – to je naše radost, ono je naší záchranou a spásou. Opět mu plně odevzdejme své životy a mějme upřímnou touhu, aby se ono samo oslavilo na životě každého z nás. Náš Pán nám dnes přináší velikou naději – přijměme ji, nebojme se! Nezapomínejme, že svým čistým životem stojíme na straně Vítěze, který ve svém Srdci svírá plnost radosti pro nás! Kéž naše srdce vyzpívají nezranitelnou slávu Boží zraněné lásky!

S. Kateřina Klosová

Ze slov papeže Františka: Kamerunská zasvěcená panna Angela Rachel Bilégué, žijící už devět let v Římě, letos v srpnu na přání papeže Františka založila iniciativu modlitby za něj stanovené na každého třináctého dne v měsíci. Nikoli náhodou bylo stanoveno datum na třináctého. Toto datum se totiž symbolicky opakuje v jeho životě: 13. prosince přijal Jorge Mario Bergoglio kněžské svěcení, 13. března byl zvolen papežem a na 13. květen připadá zjevení Panny Marie Fatimské, jíž zasvětil svůj pontifikát. „Máme v úmyslu věnovat celý jeden den v každém měsíci papeži Františkovi, a to různými způsoby – v modlitbě, oběti a postu – a zapojit do naší iniciativy co nejvíce lidí.“ Taková myšlenka je Služebníkům blízká, a proto se s ní můžeme také seznámit a pozvat Služebníky k účasti.

